

ваха си пръститѣ, намазани съ медъ.

— Да вечеряме ние, пъкъ той като дойде ще бѣднува самъ! — рече тате. Но баба не се съгласи. Азъ сжщо не искахъ да вечерямъ безъ дѣда Спаса.

Навѣнъ завалѣ снѣгъ. Бѣли парцалчета полазиха по стѣклото, сякашъ крилати деца надничаха вътре и ми разказваха чудни приказки.

— Тропъ, тропъ, тропъ! — изтропа нѣкой на портата.

Тате скочи и излѣзе. Баба се наведе на прозореца до менъ и опули мѣничкитѣ си очи. Следъ малко влѣзе дѣдо Спасъ, цѣлиятъ заскреженъ. Мустацитѣ му бѣха увиснали надолу.

— Кжде се провали, та ми изтрѣпна сърдченцето! — изпѣшка баба.

— Дай да си напеча ржцетѣ малко, — отвърна дѣдо, — после ще ти разкажа!

И похлупи измръзналитѣ си ржце на огнището. После стана.

— Елате, вода ви едно горско коледарче! — викна той.

Азъ изскочихъ вѣнъ. Тате разпрѣгаше воловетѣ. Дѣдо Спасъ дръпна шарения чулъ, а азъ надникнахъ подъ него.

— Ме-е! — изплака едно сърненце съ дълга шия.

— Дръжъ го, ще избѣга,

бре! — извика баба.

Дѣдо ни погледна и поклати глава.

— Пребито е. Намѣрихъ го съ счупенъ кракъ, притиснато между два стари джба!

Азъ го погалихъ по муцунката, а то ме стрелна съ своитѣ очи, като милостивъ човѣкъ, и прѣхна.

— Милото! — въздъхна баба.

Тате и дѣдо Спасъ свалиха сърнето. То бѣше малко, съ тънки крака и хубава малка глава. Треперѣше отъ студъ. Внесоха го вътре. Послаха чула и го сложиха край огнището.

Седнахме да бѣднуваме. Азъ хапнахъ малко — не ми се ядѣше. Свихъ се край гостен-